U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Y. A.,** zastoupeného JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou se sídlem v Karviné – Fryštátu, K.Sliwky 125, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2007, č. j. 64 Az 139/2005 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Jany Brhlové **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojil proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2005, č. j. OAM- 1972/VL-20-11-2005. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatele jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 a) až d) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a namítal, že krajský soud projednal uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Shledal pochybení žalovaného při projednání žádosti o azyl. Dne 12. 7. 2007 usnesením č. j. 64 Az 139/2005 - 50 krajský soud k žádosti stěžovatele ustanovil tomuto zástupce z řad advokátů JUDr. Janu Brhlovou. Výrokem II. výše uvedeného usnesení

vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady kasační stížnosti, a to tak, že uvede v jakém rozsahu a z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů rozsudek krajského soudu napadá. Současně byl zástupce poučen o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě opravena, soud kasační stížnost odmítne. Výzva byla zástupci doručena dne 18. 7. 2007. V reakci na tuto výzvu zástupce stěžovatele kasační stížnost dne 31. 7. 2007 doplnil. Stěžovatel v doplnění tvrdí, že prokázal naplnění podmínek pro poskytnutí azylu, že v případě návratu bude vystaven tlaku ze strany státních orgánů z důvodů politické a náboženské příslušnosti. Má za to, že krajský soud pochybil, když k těmto důvodům nepřihlédl. Shledává rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Krajský soud neposuzoval, zda jsou splněny podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatel pouze označil jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé se soud dopustil, v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, nebo jakých vad řízení se dopustil žalovaný, je však stiženo nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitku jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti

a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost stěžovatele zákonné náležitosti neobsahovala a krajský soud proto správně vyzval stěžovatele, resp. ustanoveného zástupce k odstranění jejích vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Na výzvu zástupce stěžovatele v uložené lhůtě reagoval, avšak námitky obsažené v doplnění kasační stížnosti jsou opět ryze formální bez věcného obsahu. Stěžovatel bez jakékoliv konkretizace obecně namítá, že splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodů politických a náboženských, přičemž žalovaný žádost o azyl postupem podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel o azyl požádal v době, kdy mu byl udělen trest vyhoštění. Podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu žalovaný nezkoumal. Nebyl taktéž povinen zkoumat podmínky pro udělení azylu humanitárního dle ustanovení § 14 citovaného zákona, neboť posouzení podmínek pro udělení azylu humanitárního je vázáno na výrok o neudělení azylu dle § 12 zákona, který však v daném případě aplikován nebyl. Stěžovatel, ačkoliv v doplnění kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, neuvedl, která konkrétní část odůvodnění rozsudku absentuje, případně na které konkrétní žalobní námitky krajský soud nereagoval. Obecně tvrzení stěžovatele o tom, že soud porušil povinnost posoudit důvodnost žádosti o azyl a neposoudil tuto v kontextu s ostatním i provedenými důkazy, není způsobilé bližšímu přezkoumání. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dochází k závěru, že stěžovatel řádně důvody podané kasační stížnosti ani po výzvě krajského soudu nespecifikoval. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 31. 7. 2007 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 5712 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení

o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu